

Najslajša smrt.

Kot pisan vrt, odet z bliščečo roso,
Je zjutraj strt pod nabrušeno koso,
Tako junak v življenja času cvetnem
In korenjak v življenja klasju letnem,
Kot pisan vrt junaško pasti mora;
Najslajša smrt je smrt zaradi vzora.

Solzá potok naj mu prsti ne moči,
Ne ôri jok naj v trumi žalujoči.
Oj, blagor mu, kdor padel je za vzore;
Prejel plačilo tam bo zaželeno,
Ker dal življenje je za tako ceno.

Pogumno v bojni vsakdo stoj planjavi
In kot junak za vzore pađi v slavi.
Vrhunce gor peklenska lomi sila,
A vzora nikdar nam ne bo zdrobila.
Kdor pal je zanj, najslajša smrt je taka
Sred krasnih sanj, nikdo naj zanj ne plaka.

Naš vzor je svet, zanj tudi smrt je sveta,
Dasi mladosti cvet krasí nam leta.
Prej ko bo vzet iz prsi vzor naš sveti,
Mi v cvetju let zanj hočemo umreti
Kot pisan vrt v jutranje svitu zore.
Najslajša smrt je vedno smrt za vzore.

Slavko.

Iz zaklada naših pregovorov.

3. Z imenitnimi gospodini dobro črešenj zobati.

Oh, črešnje zobati! Ali si morete misliti še prijetnejšo zabavo? Že nabrane črešnje zobati je tako mikavno in slastno delo; kaj pa šele na drevo splezati, od veje do veje se višje pomikati, zdaj pa zdaj rahlo se pogugati, mej rogovilami si nekoliko odpočiti zaradi lepega razgleda, vejice, polne tako vabljivega božjega daru, proti sebi nagibati in obirati — kdaj in kje si morete privoščiti prijetnejšo in slastnejšo južnjico?

Toda ta zabava je pa le takrat popolnoma prijetna, ako je človek sam ali pa še bolje, če je v družbi sebi enakih tovarišev. Ako bi se pa temu zabavnemu delu pridružil kdo izmej najimenitnejših in najoblastnejših gospodov, kateri znajo tudi imenitno in oblastno nastopati, takoj bi zgubilo svojo pravo mikavnost. Iz strahu pred tako gospôdo si navaden človek skoro ne upa ust odpreti ter ne vé, kako bi začel, kako nadaljeval, kdaj nehal. Kar pa velja o zobanju črešenj, to velja tudi o vsakem drugem vživanju, o vsaki dušni in telesni zabavi. V preimenitni družbi je vse nekako napeto, vse po pravilih, po paragrafih, po programu. (Bolj na tiho naj vam pa še to povem, da obratno se tudi gospôda ne čuti prav domače mej preprostim ljudstvom.) Zato se mi zdi, da je sedaj mej ljudmi čimdalje manj pravega pristnega veselja, ker čimdalje bolj ponehuje preprosta domača (družinska) zabava, in se vse hoče radovati le v tuji družbi, kjer je treba paziti na toliko rečij, da skoro človek ne utegne vesel biti in da je prav vesel šele na zadnje ter radostno vzklikne: „Hvala Bogu, da je ta veselica pri kraju; hvala Bogu, da smo zopet doma!“

Pregovor nam podaja pa še drug nauk. Ako se namreč preprost človek pri imenitni gospôdi ne vede tako boječe in spoštljivo, kakor smo poprej omenili, marveč se drzne bolj prosto in zaupljivo se gibati, morda celo kaj ugovarjati; se mu pa kmalu izmuzne kaj takega, kar ni všeč višjim — zameri se! In taka zamera ni rada brez zlih nasledkov! Poleg tega pa ob takim zaupnem obnašanju gospôda bolj in bolj spoznava naše slabosti,

napake, nespretnosti, nezmožnosti . . . Marsikateri bi ne bil sedaj v tako visoki službi, ko bi si ga bili poprej bolj od blizu ogledali oni, kateri delijo časti in službe. Zato svari drug pregovor: „Kdor se preveč bliža ognjišču, se opeče.“

V pojasnilo nam bodi še Ezopova basen: Lev, lesica in ose! so šli skupno na lov. Ko so si bili nabrali že dokaj plena in so počivali, lev ukaže oslu, da naj razdeli plen. Osel naredi tri jednake dele in odrine vsakemu svojega. Tedaj pa se lev razsrdi in raztrga osla. Nato lev veli lesici, da naj izvrši delitev. Lesica pa pomakne skoro ves plen levu in zase pridrži le kaj malega. Lev se zasmije in vpraša: „Kaj pa je tebe, lesica, tako izmodrilo?“ Lesica odgovori prisiljeno: „Usoda oslova!“

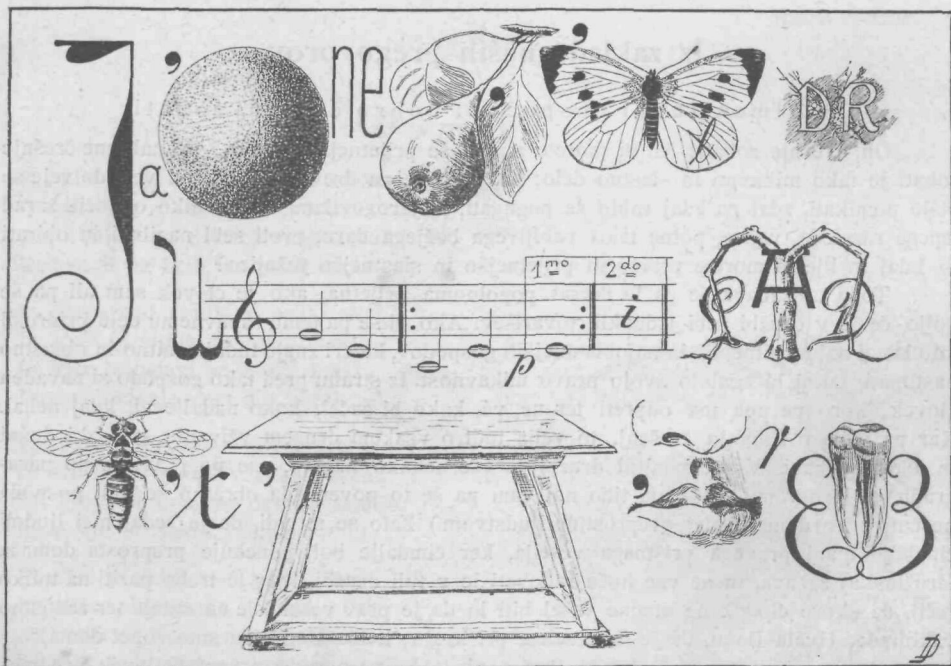
Novе knjige in listi.

1. *Mladeniški cvet* (Flos juvenilis). Dijaški molitvenik. V Ljubljani 1900. „Katoliška Tiskarna.“ Cena K 2'20. — Z velikim veseljem naznanjamo in nujno priporočamo ta novi molitvenik slovenski mladini, katera je vsaj nekoliko večča latinskega jezika. Na primeru majhnem prostoru je gospod pisatelj (Jos. Benkovič) jako spretno zbral in razvrstil veliko zalogo jedrnatih in pristrčnih molitev ne le za navadne potrebe (zjutraj in zvečer, za sv. mašo, spoved in sv. obhajilo), marveč tudi za razne zasebne pobožnosti. S takim molitvenikom v rokah se dijak ne bo

dolgočasil v cerkvi, bodisi mej službo božjo ali kadarkoli, ako ima le količkaj bogoljubno srce in dobro voljo.

2. *Zbirka ljudskih iger*. Izdaja „Slovenska krščansko-socijalna zveza“. Ljubljana 1900. — Cena 80 h po pošti 90 h. — Vsebina temu 1. zvezku je: Pravica se je izkazala Spisal dr. J. E. Krek. 2. Zamujeni vlak. Priredil A. Kržič. 3. Lurška pastirica. Po dr. R. Weissenhoferju poslovenil L. S. Ne le za gledališke predstave, marveč tudi za zasebno berilo so te igre mikavne in vedrilne, seveda za bolj odraslo mladino.

→ Rebus. ←

(Rešitev rebusa in imena rešilcev v prih. listu.)

„Vrtec“ izhaja 1. dne vsacega meseca in stoji s prilogo vred za vse leto 5 K 20 h, za pol leta 2 K 60 h. — Uredništvo in upravnništvo sv. Petra cesta št. 76. v Ljubljani.

Izdaje društvo „Pripravniki dom“. — Urejuje Ant. Kržič. — Tiska Katoliška Tiskarna v Ljubljani.